

Fenger: Jeg vilde gjerne bibrage Noget til, at denne Debat fik en mindre høitidelig Karakter, end den hidtil har havt, idet jeg ikke troer, at det Spørgsmaal, her er bragt frem, har den indgribende Bigtighed, som man fra forskjellige Sider har gjort gjældende. Foreløbig skal jeg navnlig ikke gaae ind paa den Synsmaade, der blev fremdragen af den ærede sidste Taler, hvorefter det hele Spørgsmaal om Grundlovens Bestemmelse med Hensyn til Finantsloven og dennes Forhold til de andre Love skulde spille en afgjørende Rolle i denne Sag, og heller ikke kan jeg ganske slutte mig til de Betragtninger, der fra en anden Side ere gjorte gjældende om den indgribende Betydning, det skulde have med Hensyn til vor Retsbevidsthed og navnlig Embedsmændenes retslige Stilling, om den § 35, der blev vedtaget ved 2den Behandling, blev staaende, men hvad jeg derimod endnu ikke har hørt fremhævet fra nogen Side, naagtet det dog ikke synes mig at være nogen uvæsentlig Betragtning i denne Sag, er, at det ikke er paa denne eller andre Lønningslove, at en Embedsmands Afkomst til hans Embedsindtægt grunder sig. Naar en Embedsmand bliver ansat i et Embede, bliver det jo bekjendtgjort, hvilken Lønning der er forbunden dermed, og i Almindelighed bliver han udnævnt til sit Embede med en vis bestemt Løn; i den kongelige Resolution, som i saa Henseende falder, siges der, at han skal have denne Løn for Embedets Udførelse. Deri ligger hans Afkomst, og dersom nogen Minister nogensinde skulde falde paa at gjøre ham den stridig, har jeg for min Part ikke den mindste Tvivl om, at han maa kunne henvende sig til Domstolene for at faae sig tilkjendt den Embedsindtægt, der er tilfikkret ham ved Ansættelsen, i alt Fald indtil Lovgivningsmagten bestemmer anderledes. Spørgsmaalet maa være klart i saa Henseende. Derimod synes det mig at være et Spørgsmaal af praktisk Betydning, hvorvidt vi skulle ansee de Lønningslove, der vedtages af Rigsdagen og stadfæstes af Kongen, for at være af den Besskaffenhed, at der ved dem gives de enkelte Embedsmænd en vis bestemt Ret udenfor den, der er dem tilfikkret ved deres Ansættelse, og jeg kan da ikke nægte, at jeg i saa

Henseende i det Væsentlige maa slutte mig til den Synsmaade, der er fremhævet af den ærede sidste Taler; thi naar jeg seer hen paa Lønningslovenes Oprindelse, er det mig fuldkommen klart, at Meningen med dem har været paa en praktisk og hensigtsmæssig Maade og uden aarlig at komme ind i hele denne Detail at tilveiebringe en Overenskomst mellem Regjering og Rigsdag om, hvorledes visse Embeder skulle være lønede, og opstaaer der Tvivl om, hvad Meningen i saa Henseende har været, forekommer det mig naturligt, at Spørgsmaalet atter afgjøres af Regjering og Rigsdag, idet det derved fremkommer ganske anderledes klart, bestemt og sikkert end ved en Fortolkning af visse Udtryk i en Lov, der maaskee kunne have været tænkt ganske anderledes, end de nu synes nærmest at ligge for. For mig er det fuldkommen afgjort, at der fra Begyndelsen af, da man indførte Lønningslove, ikke har været tænkt paa ved dem at skabe nogen Ret for Embedsmændene, men man har kun derved villet regulere de Normer, som Regjeringen er berettiget til at anvende, de Udbetalinger, som den er berettiget til at foranstalte til vedkommende Embedsmænd, og derfor synes jeg ogsaa, at Adskilligt kan tale for at hense de Spørgsmaal, der heraf kunne opstaae, til de administrative, idet det er aldeles klart, at der ved Siden af hvert Aar foreligger Leilighed til at bringe de tvivlsomme Spørgsmaal frem til Afgjørelse af Lovgivningsmagten. Det er vist, at en Mængde Tvivl i vort Samfund, hvorledes man saa end bærer sig ad, maa afgjøres administrativt, og at man, hvis man vilde henvende dem til Domstolenes Afgjørelse, snart vilde komme ind i en aldeles uopløselig Forvirring. Der maa trækkes en Grænse, og Grundloven antyder selv dette, idet den har givet Domstolene Myndighed til at kjende angaaende Grænsen for Dvirighedens Myndighed. Der maa i saa Henseende være et vist Raaderum, og dette forekommer mig netop at være et Gebeet, hvorpaa dette Raaderum passende kan anvendes, samt hvor jeg er overbevist om, at det vil kunne anvendes uden nogensomhelst Ulempe og uden at træde noget eneste Mennekses Ret for nær.